

JAK ZABÍT MONIKU

CANDACE
BUSHNELL

motto

Jak zabít Moniku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Candace Bushnell

Jak zabít Moniku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JAK ZABÍT MONIKU

CANDACE
BUSHNELL

Praha 2016

Přeložila Petra Královcová

Pro Angie „Pangie“ Silversteinovou

Prolog

Bylo léto a Moniky zase bylo všude plno.

Byla v supermarketu na stojanu s bulvárem u pokladen, hned mezi sladkostmi a žvýkačkami bez cukru. A také z boku na autobusové zastávce. A na obálkách módních časopisů v salonu. Byla všude. V ranních show doporučovala, co na sebe, co schovat a co z letního šatníku vyhodit. Byla s vámi na zadním sedadle taxíku, z obrazovky před vašimi koleny vám říkala, kam jít, na co se podívat a co koupit. Prodávala, pořád prodávala. Ale co prodávala nejčastěji, bylo štěstí.

A pořád při tom vypadala báječně. Její jemná a dokonalá pleť zářila. Tváře připomínaly broskve. A vlasy – záplava vlasů v dokonalé čtyřladvacetikarátové barvě.

Prvního června, přesně jako hodinky, se začal Moničin obraz vynořovat z billboardu a shlížel na butiky slavných návrhářů v Soho. Nejdřív se objevil kousek vlasů, pak hladké, vysoké čelo, pak oči: téměř průzračné zelené duhovky obkroužené tmavým zlatavě oříškovým proužkem. A nakonec ústa: usazená v obličejí jako sladké jahodové překvapení, usmívající se, s pootevřenými rty. Monica byla šťastná. Tolik, tolik šťastná. Jen jste se na ni podívali, a už jste chtěli *být* Monica.

Samozřejmě pokud jste zrovna *nebyli* Monica. Nebo jste někdy v minulosti nebyli její verzí. A teď jste byli zničení, do-

bití, s mizernou pletí. S krví podlitýma očima. S něčím lepka-
vým ve vlasech.

Pandy se Monice zadívala na hlavu a pomyslela si: *Už jen dva dny. Nanejvýš tři čtyři.* Mohla to dokázat. Mohla zvítězit. Připomněla si, že už dřív zvítězila. S Monikou.

Bláznivá, okouzlující, ztřeštěná Monica. Milovaná hrdinka čtyř knih a čtyř filmů.

Pandy Moniku vytvořila jako malá, pro pobavení sobě a své mladší sestře Hellenor. Monica měla vlasy v barvě kvě-
tů měsíčku a rychle se stala jejich oblíbenou postavou několi-
ka zápisníků s názvem *Monica: dívčí průvodce dívčím světem.*

Když Pandy odešla z domova, přestěhovala se do New Yor-
ku a stala se začínající spisovatelkou, pochopitelně si předsta-
vovala, že opouští i Moniku.

Mýlila se.

Protože jedné noci, když odmítli třetí knihu, kterou napsa-
la, když si musela půjčit na nájem, když se ukázalo, že muž,
o němž se domnívala, že s ním chodí, vlastně chodí s někým
jiným – tehdy si najednou vzpomněla na Moniku.

Monica. Nejzlatější ze všech zlatých děvčat. Tedy navenek.
Co ale Pandy věděla, bylo to, že když stvořila Moniku, byla
na dně.

Monica byla odpověď na její zoufalství.

Pandy vstala, došla k oknu a zamračila se. Dva bloky od ní
byl billboard. Slunce se posunulo za Moničinu hlavu a Pandy
se zase ocitla v jejím stínu.

***

„Henry,“ řekla svému agentovi a naklonila se k němu přes
stůl, „oba víme, že o Monice nemůžu psát navěky. Ne, že bych

proti ní něco měla. Miluju ji. To my všichni. A já jsem jí vděčná. Víím, že bych byla blázen, kdybych odmítla jisté peníze a zkoušela nejisté štěstí. Mám ale v hlavě milion příběhů. Potřebuju se pustit na neprobádané území. Potřebuju...,“ odmlčela se. „Potřebuju se bát.“

Možná neměla být tak lehkovážná.

„O-hou,“ řekl Henry a trpělivě se usmál. Zhruba jednou za rok procházívávala touto fází, kdy už nechtěla psát o Monice a toužila se vrátit ke psaní něčeho „vážného“ a „smysluplného“. Napsat tak sto stránek „jiné“ knihy a nevyhnutelně se vrátit k Monice.

Protože, jak Henry zdůraznil, ona *byla* Monica.

Tentokrát to ale *bylo* jinak. Nevzdala se po stovce stránek. Nemohla. Musela to dokázat.

Porazit Moniku i svého skoro bývalého manžela Jonnyho Balagu.

***

Slunce teď stálo vysoko za Moničinou hlavou. Pandy si uvědomila, že její podoba ještě není úplná. Ještě zbývalo připevnit jí nohu.

Možná ji přezouvají.

Pandy se usmála, najednou cítila pro Moniku slabost. Vzpomněla si, jak poprvé viděla, když vztyčili billboard. Byla tak nadšená, že trvala na tom, aby přišla SondraBeth Schnowerová, která hrála Moniku ve filmové verzi knihy, a dívala se s ní. Seděly tam společně celé hodiny, unešené, jako by si vesmír usmyslel je obdarovat vlastní soukromou show o jejich vlastních životech.

A když byl billboard konečně hotový, když vztyčili Moničinu nohu a ukázala se slavná neonově modrá kozačka na tenkém podpatku, podívaly se na sebe a vykřikly:

„To jsi ty! To jsi ty!“

„Ne, to jsi ty! Tahle postava jsi rozhodně ty!“

Nevyhnutelně dospěly k závěru: „Jsme to my *obě*!“

A pak SondraBeth došla k oknu a řekla: „Moniko? Mám pocit, jako bychom už nebyly v Montaně.“

Pandy najednou ucítla stesk. Nejen po Monice, ale i po SondřeBeth Schnowzerové. Toužila znovu vidět svou bývalou nejlepší přítelkyni – bláznivě se smát, jako by byl celý svět jejich hřiště – a bylo to matoucí. SondraBeth jí uštědřila strašnou ránu a celé roky spolu nemluvily. Už od té chvíle na dámských toaletách, kde ji SondraBeth varovala před Jonnym.

Sondra*Bitch*, čubka..., pomyslela si.

A teď pro ni byli oba mrtví – SondraBeth Schnowzerová i Jonny.

A to byl právě ten základní problém s Monikou. Zdálo se to snadné, ale nebylo. Nikdo nikdy těm zástupům jejích fanoušků neřekl, aby pomysleli na roky bojů a těžké práce, než se z Moniky *stala* Monica. Na pochybnosti, sebenenávist, strach, na tu spoustu energie, aby si stanovila cíl a den po dni za ním šla, aniž by byla odměna v dohledu. A s možností, že se vůbec nikdy nenaplní. Jenže kdo stál o skutečnost? Realita byla depresivní. A *zadarmo*.

***

Když byl vztyčen celý billboard a objevilo se její jméno vyvedené zářivě bílým písmem, byla Pandy s psaním skoro hoto-

vá. Ta písmena snad byla rok od roku stále menší a menší, ale pořád tam byla:

PODLE KNIHY P. J. WALLISOVÉ.

Pandy se znovu zadívala na billboard a zamračila se. Monice pořád chyběla noha. Ještě nikdy se neopozdili.

Bylo to snad znamení?

Klikla na ODESLAT.

A pak se rozezvonila pevná linka. Číslo mělo jen pár lidí, včetně Henryho a jejího rozvodového právníka Hirama.

Snad to nebude Henry. Ale byl to Hiram.

„Haló?“ ozvala se Pandy do sluchátka.

„Blahopřeji!“ zahlasil muž na druhém konci.

„Prosím?“ *Kdo je tam?* zeptala se málem.

„Mladá dámo, jste volná.“

„Hirame?“

„Souhlasil se vším.“

„Souhlasil?“

„Jo.“

„A co čísla?“

„Co jsme chtěli.“

„Panebože!“ vyjekla Pandy.

„Věděl jsem, že budete mít radost,“ zapředel Hiram. „Pamatujete se na naše první setkání? Pamatujete, co jsem vám řekl? *Moje žena i dcery Moniku prostě milují.* Slíbil jsem vám, že pro vás udělám maximum.“

„A to jste *udělal*. Jsem vám *tolik* vděčná.“ A pak ji napadlo: „Vážně to podepsal? Na vytečkovaném řádku?“

„Myslíte *skutečného* Johna Hancocka? Ne, nepodepsal. Nicméně ústně souhlasil. A pokud slovně souhlasíte před čtyřmi

z nejlepších newyorských právníků, kteří berou tisíc dolarů na hodinu, nevezmete svoje slovo zpátky. Řekněme, že jsme si s ním trochu promluvili a on nakonec souhlasil s naším pohledem na věc.“

Pandy se nervózně zasmála. „Myslíte s mým pohledem.“

„Vaším, naším, to je přece stejný pohled na věc, ne?“

„No páni,“ řekla Pandy. „Nečekala jsem, že k tomu dojde tak *brzy*.“

„Já vím. Po všem tom pekle je to za vámi. Za *námi*. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl, a to už jsem viděl všechno. Jeden z mých lidí zrušil dovolenou, aby dokončil papíry. Jeho dcery Moniku taky milují.“

„Díkybohu za Moniku.“ Pandy se odmlčela a zhluboka se nadechla, jak jí začala docházet skutečnost. „V tom případě předpokládám, že Jonny bude chtít svůj šek.“

Hiram se zasmál. „Předpokládám, že bude. Ale nemyslete na peníze. Jste oficiálně volná, konečně jste se toho kreténa zbavila.“

Hiram zavěsil.

Pandy chvíli stála jako opařená.

Rozvedená.

Volná.

To slovo k ní začalo pronikat ve všech svých barvách a odstínech.

ČÁST PRVNÍ

První kapitola

„P. J. Wallisová! Jsi to vážně ty? A co to máš sakra na sobě?“ řvala Suzette, když se přirhla do loftu, následovaná bandou Pandiných dvanácti nejbližších kamarádek.

„Jsem zpátky!“ zaječela Pandy, smekla z hlavy papírový cylindr se stříbrnými flitry a lehce se uklonila. Suzette ji popadla kolem ramen a obě začaly skákat jako desetileté školačky.

„Potřebuju drink,“ oznámila Meghan. „Tyhle rozvodové večírky mě znervózňují. Co kdyby to potkalo *mě*?“

„Nevyhnutelně tě to jednou potká, a pak takový taky budeš mít.“ Suzette vrazila levou ruku Meghan pod nos, aby si zblízka prohlédla velký žlutý kámen. „Deset karátů. Bohužel chlapovi, který k němu patří, je osmdesát a má jaterní skvrny. Ale jestli se chce tvářit, že je mladší než ve skutečnosti, kdo jsem, abych mu to vymlouvala?“

„Ani ty už nejsi tak mladá,“ upozornila ji Meghan. „Je ti skoro...“

„Psst.“ Suzette se podívala na Meghan, zatímco se Pandy poslušně rozplývala nad prstenem.

„Ty jsi zasnoubená?“

„Ne všechny z nás strávily poslední dva roky zahrabané pod zem,“ zavtipkovala Suzette, zatímco se otevřely dveře výtahu a ven se vyhrnulo dalších šest žen.

„Šampaňské je ve vaně, sladkosti v kuchyni, cigarety v obýváku,“ vysvětlovala Pandy, zatímco je vítala.

„A co chlapi? Máme chlapy v ložnici?“ zakřičela jedna z žen a ostatní se nervózně rozesmály.

„Myslíš, že si Jonny myslel, že věnuješ moc času práci?“ zeptala se Angie. Pandy se zasmála a objala ji kolem drobných ramen. Samozřejmě že jsem věnovala příliš času práci,“ odpověděla nahlas, stejně tak kvůli sobě jako kvůli ostatním. „Která ženská dnes nemusí věnovat příliš času práci? A jestli se to mužům nelíbí, tak je to problém. Pokud se mnou někdo chce být, kariéra ke mně patří. Stejně jako k Jonnymu patří ta jeho.“

„A všechny ty restaurace,“ poznamenala Nancy, když proplouvala kolem.

Pandy se křečovitě usmála. „Vlastně mu ty restaurace nepatří.“

„Takže teď ho *nenávidíš*?“ Amanda byla z těch klevet bláhem bez sebe.

„Řekněme jen, že už bych *to* neudělala.“

Dveře výtahu se otevřely a dovnitř se s křikem nahrnul další houf žen.

„Pandy!“ zahlasila Portia. „Podívej se na sebe! Jsi tak statečná. Stojíš tu v obepnutých stříbrných šatech a vypadáš jako bohyně!“

„Je to pravda?“ vyjekla Brittney. „Slyšela jsem, že se z tebe pokoušel dostat peníze za *Moniku*.“

„Dámy, prosím,“ obrátila se Pandy k uchvácenému publiku. „Pokud jde o rozvod, tak to, co je fér a logické, je to první,

co vyletí oknem. Jonny hrozil, že půjde po právech na Moniku. Doufal, že se tak vyděsím, že by je snad mohl získat, že mu místo toho dám loft.“

„A co jsi mu tedy dala?“ zaštěbetala Portia. „Nedala jsi mu loft. A Moniku jistě taky ne.“

„Dala jsi mu peníze, vid?“ zaspívala Suzette. „Já věděla, že k tomu dojde. No neříkala jsem ti, že k tomu dojde?“ Rozhlédla se po ženách, které stály nejbliže, a ty přikývly. „Já to předpovídala,“ pokračovala. „Říkala jsem: ‚Pandy je taková měkká, jen ji sledujte. Nakonec mu dá všechny svoje peníze.‘“

Pandy se na chvíli zašklebila – kdyby jen její kamarádky tušily, jak moc to bylo pravda. Ale snad se po úspěchu její nové knihy nikdo nebude muset dozvědět pravdu, o ničem, ani o jejím manželství.

„Ale on má přece spoustu *vlastních* peněz!“ zvolala Meghan.

„Ne tolik, kolik si myslíš,“ odporovala jí Nancy. „Tihle šéfkuchaři mají všechen svůj příjem vázaný na nemovitý majetek svých restaurací.“

„Myslíš si, že někoho měl?“ zeptala se Angie bez dechu.

Pandy se podrážděně usmála. Angie byla z jejích kamarádek nejnaivnější – jistě slyšela nějaké drby o Jonnyho nevěrách. Pandy už v sobě ale měla docela dost šampaňského, a tak šibalsky řekla: „Povězme to takhle. Kdyby *neměl* nějakou bokovku, tak rozhodně ne proto, že by se o to *nepokoušel*.“ Hlasitě se rozchechtala.

Večírek byl oficiálně zahájený.

***

Okolo sedmé večer byl loft plný. Vzduch byl prosycený párou z vaporizérů, kouřem cigaret a marihuany. Všude byly pohá-

zené plastové pohárky na koktejly, lepkavé ubrousky a prázdné lahve od šampaňského. Uprostřed večírku dorazil Henry.

„Koukejte, Cary Grant je tu!“ zaslechla Pandy Portiin křik. A hned následovala odměřená Suzettina odpověď:

„Cary Grant je mrtvý. To je Pandin *agent*.“

„Nějaká reakce?“ křičela Pandy a pospíchala k němu s takovým nadšením, že cestou převrhla několik drinků.

„A na co?“ zeptal se Henry, klidně zdvihl obočí a pohledem zkoumal místnost. Téměř nepostřehnutelně zavrtěl hlavou.

„Přece na knihu. Hej, pamatuješ? Ta věc, co jsem psala posledních dva roky.“ Pandy mu mávala rukou před obličejem.

Henry ani nemrknul. „Kdyby byly nějaké reakce, byla bys první, komu bych to řekl.“ Ujistil Pandy a stiskl jí rameno. Stál tam ještě pět minut, než musel utéct se slovy, že nechce skončit jako maso v sendviči mezi Suzette a Nancy.

„Nová kniha o Monice?“ zavolala Angie. Přes vibrující zvuk linoucí se z reproduktorů se jí nějak podařilo zaslechnout jejich rozhovor.

„Já to věděla!“ vykřikla Brittney. „Teď, když se Pandy rozvedla, se bude muset rozvést i Monica.“

„Pak by mohla zkusit on-line seznamku.“

„Mohla by si nechat vytipovat partnera. To by bylo k popukání.“

„Ještě větší sranda by byla, kdyby se Monica pokoušela domlouvat si schůzku přes *zprávy*.“

„A mohla by jít na rande s nějakými sexy mladými studenty. Co mají ještě svoje vlasy a skutečné svaly.“

„Nevím jak ty,“ dodala Amanda, „ale já od té doby, co chodím na rande s mladšími kluky, už nemůžu vystát muže svého věku. Jde to, když už s nějakým jsi, ale jinak...“

„Souhlasím. Když se chci podívat na starého chlapa, můžu se přece podívat na manžela!“

„To bys mohla, kdybys ho kdy viděla!“

„Co tím jako chceš říct?“

Zprávy? Rozvod? Seznamka? Ne, tohle není Monica, pomyslela si Pandy.

Musí to zastavit.

„Přestaňte!“ zařvala. „Monica se *nerozvádí*.“

„Ale vždyť přece všechno, co prožíváš, se stává i Monice, ne?“ vypískla Brittney.

„Už ne,“ prohlásila Pandy a najednou si vzpomněla na svou novou, nemonikovskou knihu a to, jak konečně donutí kritiky, aby ji brali vážně. To by se Monice *nikdy* nestalo. Vůbec nikdo nebral Moniku vážně.

A mohla jim to mít za zlé? Jen se na ni podívejte. Podívejte se na její *kamarádky*. Portia sedí na kuchyňské lince, až příliš krátké šaty se jí vyhrnují po stehnech, zatímco Nancy mimoděk polila Angie halenku šampaňským, zatímco vychvalovala přednosti napařování vaginy.

Pandy si zdvihnutím ruky zjednala pořádek. „Ale je pravda, že mi *vyjde* nová kniha.“

„Kdy?“

„Vlastně nevím. Právě jsem ji dokončila. Vlastně teprve minulý týden.“

„Pandemonia James Wallisová,“ zakrákorala Suzette. „Ty potvoro, proč jsi to neřekla dřív? Teď můžeme přestat slavit tvůj rozvod a začít slavit novou knihu.“ Zdvihla lahev šampaňského. „Na P. J.!“

„Na Moniku!“

„Na P. J. a na Moniku!“

Pandy tiše zasténala. Protlačila se hloučkem ke gauči.
„Chci vám něco oznámit...“

„Máš nového přítele!“ vydechla Amanda.

Pandy si na okamžik dala hlavu do dlaní. Pak vylezla na kožený gauč, opatrně balancovala s jednou nohou na polštáři a druhou na podružce. Zatímco ležla nahoru, všimla si, že za chvíli zapadne slunce.

„Hej, vy tam,“ zavolala a mávala rukama. Většina žen už zase nedávala pozor.

„Haló! Tady jsem. Chci vám něco říct.“

Suzette ji uslyšela, otočila se a utišila dav. „Pššš, hostitelka chce něco říct.“

„Hej, Pandy mluví.“

„No tak, chovejte se *slušně*.“

Jak hluk utichal, byla si Pandy téměř jistá, že zaslechla slova „potřebuje botox“ a „pořád je naivní, pokud jde o Jonnyho“, i když možná ne přesně v tomto pořadí. Pak jí Angie podala otevřenou lahev šampaňského, Pandy si přihnula a lahev jí vrátila. Konečky prstů se dotkla rtů.

„Chci vám něco oznámit,“ zopakovala a rozhlížela se po místnosti. Všichni už poslouchali. „Nemůžu vám ani říct, jak moc pro mě znamená, že jste všechny přišly. Vy víte, jak vás mám ráda!“

„Joóóó.“

„Taky tě máme rády!“

Pandy uklonila hlavu namísto díky a počkala, až se všechny uklidní.

„Chci vám všem poděkovat, že jste přišly. Protože tohle je oslava. Nejenom oslava toho, že jdu dál, ale také toho, že jsem nechala minulost za sebou.“ Pandy se znovu podívala

na billboard. Slunce už zapadlo a Monica na okamžik zmizela.

„Jedna z věcí, které jsem se během rozvodu naučila,“ pokračovala Pandy, „je za prvé to, že jsem se nejspíš nikdy neměla vdávat. Ale moje nejistota ze mě dostala to nejlepší. Jakkoli je to hloupé, žena, která nikdy nebyla vdaná, myslí jen na to, aby se vdala. Pořád má někde vzadu v hlavě otázku: ‚Co je na mně špatného? Proč mě nikdo nechce?‘ Ale je důležité ne-nechat se polapit společenským očekáváním...“

„Vocas v ložnici!“ zakřičel někdo.

Pandy se zasmála. „Za druhé jsem si uvědomila, že musím vyrůst. To znamená, že už nemůžu být dál Monica.“

„Ale no tak,“ zahoulkala Nancy. „Ty přece *jsi* Monica.“

Pandy zavrtěla hlavou. „Už ne. Už nechci. Částečně proto, že kdybych zůstala jako Monica, skončila bych s dalším chlapem, jako byl Jonny.“

„Zapomeň na Jonnyho. Byla jsi pro něj moc dobrá.“

„Chlapi budou stát frontu, aby tě mohli poznat, uvidíš,“ uchechtla se Suzette.

„Ne.“ Pandy na Suzette laškovně ukázala prstem. „Chlapi stojí frontu na *tebe*. Ale to je ten problém. Když jsi s chlapem, tak fajn. Ale nemělo by to být celé o chlapech. *A my už to víme*. Někdy se ale ženská musí rozvést, aby se poučila.“

Pandy najednou vyschlo v ústech. Natáhla se k Angie pro lahev. Zatímco pila, slyšela Brittney, jak se ptá: „Vážně měl Jonny čtrnáct kufrů s noži?“

„Pssst,“ okřikla ji Nancy.

„A tak,“ řekla Pandy rychle, „to zkrátím. *Vyjde* mi nová kniha, ale *nebude* o Monice. Říkám, že to bude moje kniha. Tedy kniha, kterou jsem vždycky chtěla napsat a konečně jsem to udě-

lala. Doufám, že nejste zklamané. Pokud jde o Moniku...,“ odmlčela se. „A o to, že rozhodně nemám žádného nového muže...”

„Dochází šampaňské!“ zakřičela Portia, jako by hrozil pád jaderné bomby.

„Hudba!“ zavolala Meghan. „Co je s hudbou?“

Pandy vzala svůj flitrový klobouk a dala si ho na hlavu. Když se otočila, aby slezla z gauče, najednou jí tvář zaplavila světla, která každý večer přesně o osmé osvětila Moničin obličej.

Pandy ucouvla. Podpatkem se zachytila o trhlinu v popraskané kůži.

Upadla.

Druhá kapitola

S očima pevně zavřenýma se Pandy překulila, pevně rozhodnutá ani se nepodívat na to, co na ni – jak věděla – čekalo. Na světlo.

Ráno. Proč, ale vážně proč nemůže ráno přijít, kdy člověk chce? Proč tyhle věci nemáme pod kontrolou? Šátrala prsty po obličejí a hledala masku na oči. Ucítla měkkou pěnu pokrytou klouzavým hedvábím. Ale něco bylo se šňůrkami. Tak za prvé jich bylo nějak moc. A za druhé ta věc byla cítit... druhým parfémem.

Pandy zalapala po dechu, narovнала se do sedu a hodila obtěžující masku na podlahu. Popadla dech a zívla si. Bolest jí vystřelila od jednoho ucha k druhému. Bolest byla strašná, ale očekávatelná. Moc toho vypila – všechny toho moc vypily – a už takhle nepařila celou věčnost. Věděla, že se probudí s obludnou kocovinou, s takovou, která – jak ráda říkala – by porazila i newyorský mrakodrap. Nicméně očekávaná bolest byla záhadně provázena mnohem hrozivějším pocitem měkce pulzujícím vzadu na hlavě.

Jako by tam znovu a znovu tloukl maličký a velmi otravný trpaslík mrňavým kladívkem.

Pandy místo prozkoumala prsty a našla bouli velikosti skleněny. Zašklebila se. Pamatovala si, jak spadla z gauče. A co bylo potom?

Naklonila se přes okraj postele. To, co považovala za masku na oči, byla zářivě růžová podprsenka s košíčky velikosti cukrových melounů. Suzette? Meghan? Obě chodily ke stejnému plastickému chirurgovi. Pandy upustila podprsenku znovu na zem. Ztracené kamarádky. Opily se a zničehonic si začaly navzájem zkoušet oblečení.

Zazvonil telefon. Pevná linka, ne mobil, takže bylo těžší to ignorovat.

Pandy zírala na telefon. Neustávající vyzvánění bylo nepochopitelné. Proč zvoní tak hlasitě? Kdo volá? Zasténala a zaskřípěla zuby. Jediný člověk mohl volat takhle brzy ráno po velkolepém večírku.

„Dobré ráno, Henry.“ Hlas jí při prvních slovech selhal, ale když ze sebe dostala „Henry“, podařilo se jí do toho jména vložit slušné zdání života.

Henry se nenechal zmást. Moc dobře věděl, že ztrácí hlas, potom co toho příliš vypije. Mnohokrát ji před tím varoval, když jezdili propagovat knihy:

„Jestli si dáš sklenku s každým bloggerem, který s tebou chce udělat rozhovor, nejenom že vypiješ šest lahví vína, ale taky přijdeš o hlas. Takže nebudeš moct mluvit. Takže všem těm novinářům nebudeš moct povědět, jak úžasná je tvá nová kniha o Monice. K čemu pak bude všechna ta propagace?“

„Je legrační, že to člověku nikdy nepřipadá jako šest lahví,“ řekla zadumaně.

Henry nad tou pitomostí bezmocně rozhodil rukama.

„Dobré ráno,“ řekl jí teď. Jeho pozdrav byl překvapivě příjemný, ale jak si Pandy všimla, trochu umělý.

„Henry?“ Posunula se na prostěradle. Nějaké neidentifikovatelné malé předměty ji tlačily do stehů. Zavrtěla se a vy-

táhla něco, co vypadalo jako barevné kousky plastu. Prohlížela si je, zatímco druhou rukou pevně svírala sluchátko.

„Co dneska děláš?“ zeptal se Henry nečekaně vesele. „Máš program?“

„Proč?“ opáčila Pandy ostražitě, zatímco mezi prsty obračela úlomek. Byl to kousek polevy z cupcaku. Zahodila ho.

„Myslel jsem, že by bylo pěkné se sejít. Pro změnu se sekat u mě v kanceláři. Už jsme to chvíli nepodnikli.“

„Dneska?“ zasmála se Pandy. „Ale vždyť jsme se viděli včera večer.“

„To je pravda. Bohužel jsem tam nebyl, abych viděl, co se stalo po mém odchodu, ale předpokládám, že na tom nesejde. Někoho je i s jeho večírkem plný Instalife.“

„Neříkej.“ Pandy potlačila škytnutí.

Fotky, vybavilo se jí najednou. Tak proto si všechny vyměňovaly oblečení.

Zatímco Pandy šátrala po posteli a hledala brýle, začalo jí svítat. Pokud by se naplnily její obavy, bude muset čelit tomu, co jí Henry řekne vzápětí. Našla brýle, vymotala jednu nohu z příkrývky a spustila ji z postele.

„Ty fotky,“ zasyčela, „jak je to zlé?“

„Přijde na to, co si představuješ pod pojmem *zlé*.“

Pandy dala dolů druhou nohu a stoupla na Suzettinu podprsenku.

„Zatraceně.“ Udělala další krok. Křup. Další kousek polevy. Zpropadené kamarádky. „Nebyl tu nikdo... nikdo nebyl...“

„Střízlivý?“ Henry se škodolibě zasmál. „Ne, to zcela určitě nebyl.“

Pandy si povzdechla. „Nemyslím *střízlivý*. *Nahý*. Nikdo snad nebyl nahý, nebo ano?“

Udělal krok k oknu a všimla si černých stahovacích kalhotek omotaných kolem lampy. Proč by si je někdo sundával? „Protože se zdá, že tady zůstala spousta oblečení.“ Dál se pohybovala po ložnici, jako to, „co se dá do pohybu, zůstane v pohybu“. Tak to říkali v jedné reklamě na lék proti artróze. Nadechla se.

„Ale vážně, Henry. Co je to se Suzette a tím obrovským žlutým diamantem? Kdo potřebuje deset karátů? Je snad na třech něco špatného? Upřímně, co zmůže dalších sedm karátů, co nezmůžou ty tři?“

Henry se odmlčel. Pandý opatrně mezi palcem a ukazovákem zdvihla okraj stahovacích kalhotek. „A neříkej, že vykouřit,“ dodala.

„Vůbec nic neříkám.“

„Dobře. Doufám, že nejsem na těch trapných fotkách.“ Zatímco nabírala dech, natáhla si kostkované kalhoty od pyžama. Když se zahlédla v zrcadle, najednou ji něco napadlo.

„Tak proto voláš,“ zvolala a vzpomněla si na poznámku o botoxu. „Vypadám staře, ne?“

„Nevolám, abych s tebou mluvil o tvých vráskách.“

„Dobře. Tak o čích vráskách budeme mluvit?“

Paprsky slunce jako plameny olizovaly černé okraje žaluzií. „Poslouchej,“ zaúpěla Pandý. „Jsem nicotná lidská bytost.“

„Všechny lidské bytosti jsou nicotné, když se to tak vezme,“ řekl Henry pateticky a pak dodal: „Chtěl jsem s tebou mluvit o tvé nové knize.“

„O mé knize?“ Pandý sotva stačila zavřít pus, když to na ni Henry bez varování vybalil.

„Je toho plný Instalife.“

Pandy trhnutím roztáhla žaluzie. Slunce ji prudce bodlo do očí a na okamžik ji úplně oslepilo. „Do prdele.“ Upustila telefon. Kus z něj odpadl a odkryl baterie. Pandy ho sevřela dlaní a znovu si přiložila sluchátko k uchu.

„Je to na šesté straně. A v *People!*“ řval Henry, kterého občas přepadaly záchvaty vzteku.

Pandy byla najednou naštvaná. „A o to šlo? Myslela jsem, že voláš, protože pro mě máš nějakou zprávu.“

Henry to ignoroval a dál četl nahlas titulky: „P. J. Wallisová – bez manžela a bez Moniky.“

„Hele, to je dobré!“ vykřikla Pandy. „Moc dobré. Zpráva o knize se už šíří.“

Strčila nohy do zaprášených sametových papučí, které už věky neviděla – pocházely ze spodních vrstev jejího šatníku, takže výměna oblečení musela být rozsáhlejší, než si myslela.

„Ale každopádně,“ pokračovala a šourala se do obýváku, „co má být? Jsem ráda. Možná až nakladatelé uvidí, že je moje kniha na Instalifu, tak zvednou zadek a přečtou si ji. Prokrista. Ještě neskončil školní rok, tak snad všichni nakladatelé nemůžou být na dovolené, ne?“

„Nejsou na dovolené,“ pronesl Henry zlověstně.

„Dobře. Tak to si ji můžou přečíst. Už je to týden.“

Byla v pokušení dodat: *A nevolej mi, dokud si to nepřečtou*, ale včas se zarazila. Palcem si silně zatlačila na pravý spánek. Nesmí kocovině dovolit, aby z ní udělala náročnou megeru.

„Neřeš to,“ řekla nakonec rychle. Zavěsila a hodila telefon na gauč. Baterie z bezdrátového sluchátka visely jako vnitřnosti.

***

Když se Pandy pomalu přesunula do kuchyně, našla na lince výmluvnou bílou plochou krabici a v ní dva dílky studené pizzy s feferonkami.

Pohled na pizzu v ní vzbudil pocit nevýslovného štěstí. Balancovala s jedním dílkem na otevřené dlani a vsunula ho na mřížku Jonnyho trouby na pečení pizzy. Otočila ovladač na pět set stupňů a připravila si čaj. Ve skříni na potraviny našla pečlivě složené igelitové tašky, a tak se do jedné pokusila nacpat krabici od pizzy, ale nevešla se tam. Vzdala to a radši se pustila do uklízení obývacího.

Plastovými kelímky – některé byly prázdné, jiné ještě s pítím, v němž plavaly nedopalky – plnila jednu igelitovou tašku za druhou. Pak objevila pár zatoulaných cigaret za jedním z polštářů na gauči. Zapálila si a vyklonila se z pootevřeného okna. Snažila se vyfukovat kouř ven. Z prvního náporu nikotinu se jí skoro zvedl žaludek, ale potlačila nutkání zvracet a vyfoukla do filtru. Právě si připalovala druhou, když ucítila, že se něco pálí. Když doběhla do kuchyně a otevřela troubu na pizzu, vyvalil se jí do obličeje černý dým. Rozkašlala se, zabouchla dvířka, vypnula troubu a nedopalek cigarety spláchla vodou z kohoutku.

Popadla další igelitovou tašku a zamířila do koupelny. Několik prázdných lahví od drahého růžového šampaňského – vlastní značky Pandy, a tedy vlastně i Moniky – plavalo ve špinavé vodě, která byla včera v noci obrovským kbelíkem ledu. Mezi smetím plaval jako zkažené jablko podivný kus zeleného plastu. Pandy ho vylovila. Byla to zelená žába s velkýma žlutýma očima a dvěma ohebnýma nohama na každé straně.

Žába byla připevněná k něčemu tuhému a nepoddajnému. Z druhé strany byl černý displej. Ta žába byl vodotěsný obal na mobil pro děti.

Ale čím byla? Pandý se zamračila. Je možné, že někdo na večírek přivedl dítě, a ona si toho ani nevšimla?

Poklepala na displej. Objevil se obrázek: Portia na tropické pláži držela za ruce dvě rozkošné děti s vlásky jako koudel.

Ach ano. Portia má děti. Pandý si ji najednou představila na pláži s dětmi. Portia se bála, že by mohly ve vodě ztratit mobily, a tak jim koupila tyhle legrační plovoucí obaly v místním obchodě se suvenýry. Pandý skoro cítila svěží zelenou vůni místních slamáků pověšených vedle pokladny, cítila husí kůži na pažích, když přejde z horka venku do chladu klimatizovaného obchodu.

Kdy naposledy byla na dovolené v tropech?

Už před lety. Přesněji před šesti lety. Když si vyjela se Sondrou Beth Schnowzerovou. A objevil se Doug Stone.

Voda pod mostem, pomyslela si Pandý, když vytáhla zátku a sledovala, jak špinavá voda mizí v odtoku.

Co ale nemizelo, byla její kocovina. Hledala aspirin, a poté co žádný nenašla, si uvědomila, že se bude muset vypravit ven.

***

Když vyšla z domu, zůstala stát na chodníku a rozhlížela se po ulici. Zachytila závan vůně cukrové vaty, což znamenalo, že festival svatého Geronima byl v plném proudu. Pokračovala po Mercer Street. Obešla velkou kaluž bláta z nikdy nekončící stavby nedaleké budovy. Stavěli ji už tak dlouho, Pandý si vzpomínala, jak se před ní líbala s jedním klukem, zrovna když si koupila loft a ještě předtím, než potkala Jonnyho.

Belascue. Tak se ten kluk jmenoval. Byl to umělec, malíř. A byl vážně dobrý.

Kdyby jen zůstala s ním, a ne s Jonnym, pomyslela si. Ale tenhle sen netrval dlouho. Potom co s Belascuem konečně došlo na sex, polekal se a řekl, že nechce mít vztah. Teď, když mu bylo devětačtyřicet, slyšela, že dosud pořád s nikým pořádně nechodí.

Ještě štěstí, že se s ním nikdy moc nezapletla. Tahle vzpomínka – jak v minulosti uskočila aspoň jedné kulce – dala Pandy novou naději. Dost velkou na to, aby zamířila do opuštěné ulice.

Když Pandy procházela kolem potemnělých výloh obchodů, uvědomila si, že není ani deset dopoledne. Kdyby ještě psala, na čas by nezáleželo. Tedy až na to, že pořád měla pocit, že ho má málo, čas při psaní nehrál roli.

Jenže teď, když dopsala knihu, čas znovu roli hrál. S časem byla ta potíž, že ho člověk musel nějak *trávit*.

Vešla do lékárny, koupila velké balení brufenu a přemítala, jestli se má zastavit v bance a začít pracovat na tom, aby Jonny dostal svůj šek. Jak to vůbec funguje? Je možné vypsát šek na tak velkou částku?

Při pomýšlení na tu sumu – sedmimístnou – se jí zvedl žaludek a ucítla pachut žluči. Co s těmi penězi mohla všechno udělat! Vypořádání ji stálo dvakrát tolik, co Suzettin prsten, dost na to, aby si místo toho koupila dvacetikarátový diamant. Možná dokonce růžový. Mohla mít prsten s největším růžovým diamantem v New Yorku za stejnou cenu, kolik ji stálo zbavit se konečně Jonnyho.

Pandy se zamračila. Lepší na to nemyslet.

Pomalu došla k novinovému stánku, kde Kenny, jeho majitel, počítal za plexisklem peníze. Zakřenil se, až ukázal zlatý zub. „Jste zpátky,“ přivítal ji.

„Ano, byla jsem...“ Pandy se odmlčela, nebyla si jistá, jak popsat měsíce, kdy psala.

„Mám tady všechny nejnovější časopisy. Nejžhavější drby. Přišly dneska ráno.“

Pandy automaticky přikývla. „To je skvělé.“ A pak si vzpomněla, *proč* především šla ke stánku s novinami – *Jonny, jeho šek, příšerná kocovina*, to všechno ještě zhoršovalo stres. „Vezmu si krabičku Marlboro Light,“ zamumlala.

„Zase kouříte?“ zvolal Kenny.

„Jenom dneska.“

„Špatný den, co?“ zeptal se.

Pandy přikývla a ucítla, jak ji bolí ošklivá boule vzadu na hlavě. Když se Kenny otočil pro cigarety, přelétla pohledem časopisy. Kromě *Vogue* a *Elle* byla SondraBeth Schnowzerová na obálkách tří bulvárů. Hlásaly, že se na ni vykašlal další chlap, tentokrát poslední objekt jejího milostného zájmu – pohledný francouzský model. Milostné prohřešky Sondry-Beth byly vyjmenovány vedle její hlavy: *Pořád pracuje; posedlá harmonogramem* a ze všeho nejhorší: *nemá přátele*.

„Tady to máte,“ řekl rozzářený Kenny a podal jí cigarety.

Pandy ušla sotva půl bloku, než se zastavila, aby si zapálila. Zdvihla hlavu a zjistila, že stojí před bývalým vchodem k Joulesovi. Byl tam bambusový závěs, z kterého dnes zbylo pár špinavých šňůrek. Za ním byla dlouhá zrádná cesta dolů úzkou uličkou a po vlhkých schodech do sklepa, kde kdysi býval ten nejúžasnější noční klub na světě.

Na okamžik ho Pandy doslova cítila.

Měl svou *vůni*. Praštila vás do nosu, jakmile jste k Joulesovi vešli. Pach peněz. A drog. Drsná kovová vůně milionu chemikálií při milionu obchodů s milionem gramů kokainu.

Sladkokyslý pach tabákového a marihuanového kouře nasáklý do stěn a koberců. Vůně, která vyvolávala milion vzpomínek, milion rozhovorů, milion nadějí a tužeb, víra, že třeba tentokrát se podaří najít smysl života na konci brčka.

Záblesk: Joules osobně vás vítal ve svém námořnický modrém saku a kravatě. Nefalšovaný *eurotrash*. Pravý aristokrat, je muž otec zanechal titul a hromadu dluhů.

Záblesk: SondraBeth, hlasem zastřeným pitím, drogami a cigaretami, šeptala: „Joulesi, to jsem já.“ Byla to jedna z těch dlouhých nocí, ještě tehdy, kdy byly nejlepší kamarádky. Když se jim říkalo „PandaBeth“. Když legendární zpěvák zpíval se svou kapelou a PandaBeth mu dělaly křoví. Když kralovaly rohové kabince na toaletách. Když měly pití zdarma od chlápků jako Krysa Freddie, který Joulese zásoboval vším, od ubrousků až po colu. Tehdy, kdy PandaBeth mohly udělat nebo říct cokoliv. Kdy jejich nezřízené řádění bylo pěkně ostré, kdy se Pandý budila celá znechucená další den odpoledne a cítila se provinile za své chování, které by každý člověk se zdravým rozumem považoval za opilecké výtržnosti.

Trápila se studem – „Nemůžu uvěřit, nemůžu uvěřit“ – a SondraBeth se smála. Vlasy měla bez lesku a rozcuchané, šaty z předešlého dne potrhané a plné záhadných skvrn, doslova jako by se v noci vyválela v příkopu.

A SondraBeth by řekla: „Nemá smysl cítit se provinile. Co bylo, bylo, i kdyby to bylo teprve před hodinou...“

Pandý zavrtěla hlavou a zasmála se. V porovnání s těmi nocemi u Joulese včerejší večírek nebyl nic. *Díkybohu za to*, pomyslela si a zamířila do parku.

***

Park byl v plném květu, listy stromů byly zářivě smaragdově zelené. Křiklavě žluté narcisy vystrkovaly trumpetky z upravených záhonů. Jaro přešlo v léto, zatímco byla zalezlá a bojovala s knihou. Tolikrát to už chtěla vzdát. Ale pokračovala poháněná divokou touhou to dokázat. Skutečnost, že se zároveň potýkala s Jonnym, jen zesilovala její odhodlání.

Pandy se usadila na nově natřenou lavičku kousek od místa, kde lidé venčili psy, a vdechovala štiplavou vůni půdy smíchanou s neurčitým chemickým pachem vycházejícím z prašného vzduchu. Nepřítomně si třela bouli na zátylku, když zaslechla zklamané zasténání.

Zdvihla oči a uviděla mladou ženu snažící se do branky vmanévrovat sportovní kočárek a malého psa. Pandy vyskočila, aby jí pomohla. Přidržela branku, aby mohla projet.

„Děkuju,“ řekla žena vděčně. Pandy se usmála a vrátila se na lavičku. Vzpomněla si na otřepané klišé, že dokončit knihu je jako porodit. Nebyla to nepravda – kamarádka popisovala bolest při porodu jako tak silnou, až byla nepochoitelná, bolest, během níž ztratíte pojem o čase. Co se zdálo být jako deset minut, bylo ve skutečnosti deset hodin. A když pak držíte dítě v náručí, okamžitě zapomenete na celou tu agonii.

S psaním knihy to bylo stejné. Jakmile je rukopis hotový, jakmile vytisknete stránku s posledním slovem *Konec*, zapomenete na ten boj a cítíte jen radost. Nicméně na rozdíl od dítěte na vašem názoru na „dítě“ vůbec nezáleží.

Nakrčila nos, jak se snažila, aby jí sluneční brýle nesklouzly na jeho špičku. Teprve když nakladatel zavolá vašemu agentovi – nebo radši přímo vám –, aby vám řekl, jak se mu kniha líbí a jak je skvělá, jak jste geniální, pak teprve se můžete ko-

nečně uvolnit. Teprve potom se můžete nadechnout s vědomím, že brzy dostanete svůj šek.

Šek, který vám pak dovolí zaplatit tomu kokotovi vašemu bývalému, aby navždycky vypadl z vašeho života.

Lepší na to nemyslet, připomněla si Pandy, když vyndala mobilní telefon.

Okamžitě začal svítit a bzučet jak hejno kobylek a na displeji probíhala spousta upozornění a oznámení.

Poklepala na bílého ptáčka v modrém čtverci.

Na Twitteru ji sledovalo pět set nových lidí. To bylo divné. Obvykle trvalo týdny nasbírat tolik nových fanoušků. Prošla si upozornění a najednou pochopila, proč Henry tak panikařil. Měla desítky tweetů a retweetů o svém novém nemonikovském románu – včetně několika žádostí o rozhovor a povzbudivých dopisů od fanoušků. StripeSavage napsala: „Nemůžu se dočkat, až se do vaší nové knihy zakousnu jako do velké křupavé sušenky s čokoládou.“

Cože? *Ach ne*, pomyslela si Pandy. To není tenhle typ knihy. Měla by na to StripeSavage upozornit? Nebo to nechat být? Doufala, že StripeSavage nebude zklamaná.

„Co tomu asi řekne SondraBeth Schnowzerová?“ ptal se další fanoušek.

Na to měla Pandy pokušení odpovědět: *O SondruBeth Schnowzerovou si nemusíte dělat starosti*. To byla pravda. Podle Googlu měla SondraBeth cenu osmdesáti milionů dolarů. Pandy tomu věřila, podle Googlu ona *sama* měla cenu astronomických čtyřiceti milionů – i když ve skutečnosti byla pravda nejméně o jedno desetinné místo jinde. To ovšem Jonnymu nebránilo snažit se v počátcích jejich rozvodu použít tyto mylné informace proti ní.

„Má čtyřicet milionů!“ křičel Jonny.

„Nic takovou sumu nedokazuje. Žádné záznamy v bankovních výpisech, daňová přiznání ani šeky,“ odpověděl Hiram.

„*Je to na internetu,*“ opáčil Jonny.

Pandy znechuceně zavrtěla hlavou.

Podívala se na telefon a vytukala obvyklou odpověď, pokud šlo o SondruBeth. „Miluju ji!“ a tři třpytivá emoji srdíčka v reflexních barvách.

Přešla k textovým zprávám. Několik kamarádek jí poslalo fotky z večírku. Byly to skupinové snímky a jeden s Pandy, jak leží na zemi s nohama ve vzduchu. Taky tam byl detail Suzettina obrovského prstenu, který obratem zveřejnila na Instagramu. Fotka měla přes tisíc lajků.

A konečně zpráva od Henryho: „Kde jsi? Zavolej mi.“

Pandy obrátila oči v sloup. Pořád se na něj ještě zlobila. Najednou se ozvalo pár tónů z úvodní písně filmu o Monice, ohlašujících hovor. Čekala Henryho, ale ulevilo se jí, že to byla Suzette.

„Zlato, jsi to ty?“ zapištěla Suzette.

„A kdo jiný by to byl?“

Pandy si najednou vzpomněla na Portiiin telefon. „Mám Portiiin telefon,“ oznámila.

„Dobře. Můžeš ho donést do *Pool Clubu*.“

Pandy se podívala, kolik je – deset patnáct. „Ty už jsi tam?“ Odmlčela se a přemýšlela. Pak dodala: „Neříkej mi, prosím, že jste byly vzhůru celou noc.“

„Ne, nebyly.“

„Byla jsem v posteli o půlnoci!“ vykřikla na pozadí Portia.

„Otázka je, kdo tam byl s *tebou*,“ utrousila Suzette. „Zlato, přijď do klubu. Hned. Už jsme objednaly lahev šampaňského.“

„Nemám s sebou plavky,“ protestovala Pandy slabě.
„Tak si nějaké kup, ty hloupá,“ vypískla Suzette a zavěsila.

***

Pandy sotva vyšla z obchodu, když ji uviděla přivázanou na dlouhém nákladáku blokujícím ulici – chybějící Moničina noha.

„Hej!“ mávala Pandy na řidiče. Dva muži v bílých kombi-nézách vylezli z nákladáku a vyšvihli se na korbu.

„Co tak dlouho trvalo?“ zeptala se Pandy.

„He?“ zíral na ni starší z nich.

„Moničina noha. Je pozdě.“

„Jedna z Moničiných fanynek?“ zeptal se starší chlapík a zněl trochu otráveně, jako by měl Moničiných fanynek už dost.

„To tedy jsem,“ řekla Pandy pyšně. Uvažovala, že by jim řekla, kdo je – Moničina tvůrkyně –, ale rozmyslela si to. Nej-spíš by jí stejně nevěřili. Namísto toho prohlásila rázně: „Tak pokračujte, chlapi,“ jako by byla královna a oni její poddaní.

Bolest kolem žaludku polevila. Zhluboka vydechla, když si uvědomila, že Moniku už nepotřebuje. Měla novou knihu. Stála na ní celá její budoucnost a ona doufala, že to bude stejný hit jako Monica.

Takže všechno bude v pořádku, pomyslela si šťastně a zdvih-la ruku, aby mávla na taxík.

Třetí kapitola

Pool Club byl na střeše nedávno zrekonstruované ubytovny ve West Side Highway. Když jela nahoru nablýskaným výtahem, usmála se na sebe. Pandy si vzpomněla, jak prvně přijela do města a opalovala se na „térové pláži“ – na střeše budovy, kde měla byt. Během těch dvou let, kdy pracovala na Knize, tyhle kluby s bazénem vyskákaly jako houby po dešti po celém Manhattanu.

Když Pandy krátce po jedenácté dorazila, byl už klub plný lidí. Nic netušící turistka by si mohla myslet, že je v jiném městě, třeba v Miami nebo Las Vegas.

„Támhle jsi!“ vykřikla Portia, zatímco Pandy se proplétala mezi křesly pokrytými ručníky, kousky oblečení, opalovacími mléky a taškami, z kterých vykukovaly počítače a časopisy. A bylo tu tolik mladých lidí. Dívky v bikinách s plochými břísky a soutěživýma prsama. Arogantní mladí muži mluvící hlasitě do svých přístrojů, jako by byli všichni tak moc důležití.

„Tady.“ Suzette zdvihla hromadu časopisů ze sofa vedle sebe a pokynula Pandě, aby se posadila.

Pandy se uvelebila na froté potahu. Sundala si sluneční brýle a zamračeně pozorovala hubeného, chlupatého muže se dvěma obdivovatelkami pohybuujícími se v závěsu za ním. „Proč je tady tolik lidí? Je čtvrtek, to nemusí nikdo pracovat?“

„Čtvrtek je nová neděle.“ Suzette podala Pandy plnou hrst náhrdelníků z plastových korálek ve zlaté, fialové a zelené barvě. „Festival svatého Geronima,“ zapředla. „Když jsem se dnes ráno probudila, syn už je stihl rozvěsit po celém bytě.“

„Je to oslava,“ řekla Portia a narovнала se v křesle. Otočila se, aby vyndala lahev z kbelíku s ledem na stojanu hned vedle sebe. „Šampaňské?“ zeptala se.

„Samozřejmě že chce šampaňské,“ ujistila ji Suzette. „Jen se na ni podívej.“

„Mám tvůj telefon,“ obrátila se Pandy k Portii.

Portia po něm skočila. „A co tvůj agent?“ zeptala se.

„Můj agent?“ vyprskla Pandy, která si zrovna usrkla perlivého nápoje.

Suzette obrátila oči v sloup a znovu si lehla. „Celé ráno mluvila o Henrym. A o tobě. Proč prý Pandy nechodí se svým agentem? Je tak sladký,“ napodobovala Portiin hlas.

„Henry?“ Pandy si vzala několik šňůr s korálky a pověsila si je kolem krku.

„Je to vážně pěkný chlapec, to musíš připustit,“ řekla Suzette.

„Když jsem tě na večírku viděla s ním mluvit, říkala jsem Suzette: ‚Ti dva by se k sobě hodili,‘ víš?“ dodala Portia.

„Henry?“ vyjekla Pandy.

„Je to gay,“ komentovala Suzette. „Musí být.“

Pandy zrudla a pokrčila rameny.

„A navíc přece nebude chodit se svým agentem,“ dodala Suzette zamítavě. „Nikdo nechodí se svým agentem. To je fakt.“

„Myslím, že SondraBeth Schnowzerová chodila se svým agentem. Ten chlapík s legračním jménem. P. P.“

Pandy se narovnala. „To nebyl její agent,“ zamumlala. „Byl to šéf studia.“ Odhodlaná opustit tohle téma se otočila k Portii. „Jak to, že jsi tady takhle uprostřed dne? Myslela jsem, že máš práci.“

„Propustili mě,“ pokrčila Portia rameny.

Pandy zalapala po dechu. „Zase?“

„Zase,“ usmála se Portia.

„Kolik času máš tentokrát?“

„Rok. Za plný plat. Za devět měsíců se začnu poohlížet po nové práci. Do té doby budu cestovat.“

„Zatím ale doputovala jen do *Pool Clubu*,“ upozornila Suzette.

„Hej, lidi. Nebýt vás, byla bych právě teď v Riu,“ zasmála se Portia.

„Ale prosím tě.“ Suzette zdvihla oči. „Jih Francie.“

„Saint-Tropez je v červnu příšerně nudné,“ zamítla to Portia.

„A co Švýcarsko?“ zeptala se Pandy.

Suzette na ni vytřeštila oči. „Kdo, prosím tě, jezdí do Švýcarska v létě?“

„Já ano,“ odpověděla Pandy a roztírala si po pažích opalovací mléko. „Nebo bych aspoň chtěla. Jednou jsem tam byla v červnu. Na svatbě. Bydleli jsme v jednom z těch zámeckých hotelů. A ta postel! Trojité polštáře z prachového peří a peřiny. Spaní jako na obláčku. A ty hory! Představovala jsem si, že jsem ve filmu *Za zvuků hudby*. Byl tam pianista a já začala zpívat písně Burta Bacharacha. Byl tam Johnny Depp a můj zpěv ho nejspíš tak vyděsil, že odešel.“

„Z místnosti?“ zeptala se Portia.

„Z *hotelu*,“ upřesnila Pandy. „Údajně se odhlásil hned ten večer.“

„A co tvůj dům na venkově? Proč nejedeš tam?“ zeptala se Suzette.

„*Tam?*“ Portia se zašklebila.

„Ale no tak,“ řekla Suzette. „Je to dům Pandiny rodiny. Vyrosla tam.“

„Nechci se dotknout ničí rodiny, ale to místo je děsivé. Není tam telefonní signál ani wi-fi, dokonce ani kabel. A není tam co dělat. A všechny ty přízračné portréty předků...“

„Portio, *prosím*,“ ohradila se Suzette ostře. Opřela se v křesle a zavřela oči. „Každopádně já jsem si to tam *báječně* užila. Převlékly jsme se do starých šatů a hrály šarády. A kroket. Pamatuješ?“

„To je hra pro báby,“ ušklíbla se Portia.

„Jak se to město jmenuje?“ zeptala se zdvořilým tónem Suzette, aby Portii umlčela.

„Wallis,“ odpověděla Pandý. „Ale není to vlastně město. Je to vesnice.“

„A není to místo historickým sídlem tvé rodiny?“ Vyzvídala dál Suzette.

„Haló! Jmenuje se Wallisová a pochází z Wallisu. Tak co myslíš?“ zívla Portia, kterou tahle debata nudila.

„*Já* mám taky rodinné sídlo,“ zasmála se Suzette. „Jmenuje se Velká Šťavnatá *Prdel*.“

„Další lahev šampaňského, dámy?“ Uspěchaný mladý muž v bílé košili a nažehlených khaki kalhotách zdvihl lahev a nalil posledních pár kapek Pandý do sklenice.

„Děkuji,“ řekla Pandý s až přehnanou vděčností. Dopila sklenku a vstala, aby se převlékla do nových plavek.

***

Když se vrátila, Suzette a Portia se prohrabávaly hromadou časopisů. „Tady,“ řekla Portia a podala Pandý časopis *Connected*. Na obálce byla SondraBeth Schnowzerová oblečená v bílých džínech, na vysokých platformách a s rukou zdviženou k obličeji, jakoby na ochranu před paparazzi.

„Svinstvo. Samé svinstvo,“ dodala Portia. Vzala další časopis a zamávala s ním, aby svým slovům dodala důraz. „Musím ale říct, že strašně ráda čtu tohle svinstvo v posledním vydání, protože pak ho můžu vyhodit. Můžu to svinstvo doslova hodit do smetí a to mi dělá dobře.“

„Možná bys měla pracovat pro město. A sbírat odpadky,“ zamumlala Pandý.

„Co je s touhle ubohou ženskou?“ zeptala se Suzette a popadla bulvární plátek se SondrouBeth na obálce. „Proč o ní všichni tvrdí, že je ničitelka romantiky? Je úchvatná. Tak proč si zrovna *ona* nemůže najít chlapa?“

„Doug Stone, pamatuješ?“ zeptala se Portia. „Četla jsem, že se na ni vykašlal těsně před svatbou. A když tě odmítne jedna z největších filmových hvězd na světě, můžeš si už jen pohoršit.“ Zasmála se a obrátila se k Pandý. „Nechodila jsi kdysi s Dougem Stonem?“

Pandý se začervenala. „Ne tak docela.“

Suzette mávla na číšníka. „Pravda, bývaly jste se SondrouBeth kamarádky.“

Pandý se třásla ruka, když si dolévala šampaňské. „Tak nějak,“ odpověděla neurčitě.

„Doug Stone,“ zasnila se Portia. „A co jeho třetí noha?“ zeptala se šibalsky.

„Cože?“ zasmála se Pandý.

Suzette si povzddechla. „Chce vědět, jak velkého měl ptáka.“

„Víš, upřímně, už si ani nepamatuju.“

„Hodná holka.“ Suzette zdvihla ruku se žlutým diamantem a poklepala Pandy na rameno. „O milostných pletkách se nemluví. To platí pro muže stejně jako pro dámy.“ Přísně si přeměřila Portii.

„Já nejsem ta, která se prohlašuje za dámu,“ zasmála se Portia. Probírala zatím hromádku časopisů. Zavrtěla hlavou. „Prokrista. SondraBeth je všude. Každý ví, že ona je Monica. Jeden by si myslel, že už té nekonečné publicity bude mít dost.“

„*Pandy* je Monica. SondraBeth je jenom vybledlá imitace. I když musím uznat, že vypadá dobře,“ dodala Suzette, zatímco listovala *Vogue*. Zastavila se u fotografie SondryBeth a zdvihla časopis tak, aby se všechny mohly přesvědčit.

SondraBeth byla ve zdánlivě neproveditelné pozici – napůl vkleče s hlavou svůdně nakloněnou – a zelenozlatýma očima blýskala do objektivu. Na sobě měla catsuit zdobený skleněnými korálky a ve vlasech třpytky. Celá vypadala jako nádherný šperk.

Pandy od ní nemohla odtrhnout oči.

Portia vyškubla časopis Suzette z ruky. Dívala se z fotky znovu na Pandy. „Tak,“ řekla triumfálně, „měla jsi pravdu. Ty už rozhodně nejsi Monica.“ Po chvilce dodala: „Potřebuješ retuš!“

„Mohu vám, dámy, nabídnout ještě něco?“ zeptal se číšník.

„Co takhle trochu retuše?“ zeptala se Pandy a Suzette s Portií zařvaly smíchy.

***

Bylo už po druhé, když Pandy vzala do ruky mobil a všimla si, že má tři zprávy od Henryho. Zdvihla telefon, až se otrav-

ně zablýskal na slunci. „Můj zatracený agent,“ prohlásila nahlas. „Proč mě nenechá na pokoji? Copak neví, že mám moc práce?“ Aniž by se obtěžovala si zprávy přečíst, napsala mu: „Co?“

Henry okamžitě odepsal: „Četla jsi moje zprávy?“

„Ne,“ odpověděla Pandý. Položila telefon a lehla si na břicho a bradou se opřela o lehátko. Zavřela oči a nechala myšlenky volně plynout. Mechanické pípání elektronických zařízení lidí kolem se proměnilo v cvrkání cvrčků a bzukot a hukot rozhovorů v tiché bzucení včel. Jak se propadala do sna, naskočil jí v mysli obraz červených skvrn pochodujících jako mravenci přes vzhůru otočený nos.

Rychle zdvihla hlavu. Ty pihy patřily k SondřeBeth Schnowerové.

Snažila se ten obraz zaplašit, ale bylo pozdě. SondraBeth už zdvihala zlaté brýle pilotky a zaměřila pohled dolů na Pandý. A objevil se... úsměv.

Moničin úsměv.

Pandý ho setřásla a prudce se posadila, až se s ní z toho prudkého pohybu všechno lehce zatočilo.

Rozhlédla se. Kolem bazénu už byl klid, horko zahnal všechny až na pár odolných příznivců opalování. Suzette spala. Portia byla u baru uprostřed živého rozhovoru s někým, na koho Pandý neviděla.

Suzette spadly čtecí brýle mezi dvě lehátka. Pandý je zdvihla a přečetla si Henryho zprávy:

„Zavolej mi.“

„Kde jsi?“

„Musíme si promluvit.“

A nakonec: „Kdy a kde se můžeme sejít?“

Pandy zaklapla telefon. Najednou byla naprosto vzhůru a ledově klidná. Henry *s někým mluvil*. To proto se s ní chtěl setkat.

Když vyťukávala jeho číslo, chvěla se jí ruka. Rychle přešla do stínu pod markýzu na opačném konci bazénu. Telefon zvonil a zvonil, až hovor spadl do hlasové schránky.

„Sakra,“ řekla Pandy nahlas a zavěsila. Okamžitě mu poslala zprávu: „Jsou nadšení?“

„Kde jsi?“ následovala odpověď.

„V *Pool Clubu*.“ Byla v pokušení dodat: „Zvedni ten ztracený telefon,“ ale nechtělo se jí vyťukávat tolik písmenek.

„Jedu tam!“ odepsal jí Henry. Napsal vykřičník, to znamená, že musí mít dobré zprávy. Pandy se v náhlé euforii z očekávání rozeběhla ke kamarádkám a mávala na ně telefonem.

Klub se znovu plnil, tentokrát matkami s dětmi, které nejspíš právě vyzvedly ze školy. Pandy poskakovala kolem batolete, které s kruhem a rukávky vypadalo jako malý astronaut.

„Henry sem jede!“ řekla Suzette, která se probudila křikem všech těch dětí, které převzaly vládu nad klubem. „Myslím, že má dobré zprávy.“

Nedokázala ovládnout své rozrušení, a tak přecházela sem a tam, chodila kolem hromady skládacích židlí a nesouvisle mumlala. „Po tom všem... nemůžu tomu uvěřit... *propánička*.“ Nakonec se musela posadit.

„Zlatíčko, jsi v pořádku?“ zeptala se Suzette.

Pandy si položila dlaň na hrud'. Tak ráda by kamarádkám dokázala vysvětlit, jak to bylo důležité, ale věděla, že by to nikdy tak docela nepochopily. Namísto toho horlivě přikývla hlavou. „Kde je ten Henry?“ vykřikla netrpělivě.

„Henry přijde?“ zeptala se Portia, která procházela kolem s plastovým pohárkem na martini a pití jí vyšpláchno na ruku. Pohledem Pandy zhodnotila. „Děvče, jsi celá zpocená. Proč se nesmočíš v bazénu?“

„Přece nechceš, aby tě *Henry* viděl takhle upocenou,“ zázertovala Suzette jízlivě.

„Možná to udělám,“ odpověděla Pandy a uvědomila si, že se z toho rozrušení z budoucího úspěchu vážně začala potit. Popadla telefon a zamířila k okraji bazénu. Už to napětí nedokázala unést, a tak vytukala Henryho číslo.

Vzal to po prvním zazvonění.

„Henry,“ řekla dychtivě. „*Jsou* nadšení, vid?“

„Promluvíme si, až přijedu.“

„*Až přijedeš?* Co to má znamenat?“

Něco jako velká houba pláclo Pandy zezadu pod kolena. Udělala krok dopředu, ruka jí vyletěla nahoru, aby udržela rovnováhu. Batole převlečené za astronauta prošlo kolem a pláclo sebou do vody, zatímco Pandy jen sledovala, jak se její telefon potápí do bazénu.

Když se telefon dotkl dna, těžce na ni dolehlo vědomí, že Henry má špatné zprávy. Honem se hrnula ke kamarádkám. „Potřebuju telefon!“ křičela.

„Proč?“ zeptala se Portia.

„Potřebuju zavolat Henrymu.“

„Myslela jsem, že jede *sem*.“

„Musím to vědět, ještě než přijede.“ Pandy se zajíkala. Sáhla po Portiině telefonu a vytočila číslo.

Pak se muselo slunce schovat za mrak, protože Pandy všechno potemnělo před očima. Pod nápořem nevolnosti se jí podlomila kolena. Klesla na lehátko a telefon jí vyklouzl z ruky.

„Zlatíčko, jsi v pořádku?“ vyjekla Portia, zatímco Suzette zdvihla telefon a přiložila si ho k uchu.

„Henry?“ řekla Suzette. Podívala se na Pandy a přikývla. „Jasně. Dobře,“ pronesla krátce a zavěsila.

„Co říkal?“ vyhrkla Pandy.

„Bude tu za minutku. Půjčil si auto.“

„Auto?“ zeptala se Pandy zmateně. Před očima jí tančily černé a bílé kostičky.

„Nerozumím tomu. Co se vlastně stalo?“ vyzvíдалa Portia, jako by tam Pandy vůbec nebyla.

„Myslím, že právě odmítl její knihu,“ řekla Suzette polohlasem.

„Cože?“ zalapala po dechu Portia.

„Její novou knihu,“ sykla Suzette a vodorovným pohybem ruky si přejela přes krk.

„Proboha,“ vypískla Portia. Odmlčela se a potom dodala: „A to je všechno?“

„Co tím myslíš, jestli je to všechno? Copak to *nestačí*?“ zvýšila Suzette hlas.

Portia pokrčila rameny. „Myslela jsem, že třeba Jonny nechce přistoupit na rozvod. Nebo že chce ještě víc peněz.“

Pandy se snažila posadit. „Přistoupí na rozvod!“ vykřikla.

„Tak dobře. Tak o nic nejde, ne?“ pokračovala Portia bezstarostně a ovinula Pandy ručník kolem ramen. „Jestli jde jen o knihu, tak můžeš prostě napsat jinou, ne?“

„Ach bože, Henry už jde,“ vykřikla Suzette s předstíranou radostí.

„Pandy?“ Henry se k ní sklonil.

Pandy se nemohla ani pohnout, dlaně si pevně tiskla na oči.

Henry jí opatrně chytil za malíček a pak jí pomalu odtáhl ruce.

„Kniha?“ vypravila ze sebe Pandy.

„Je mi to líto,“ odpověděl Henry a Pandy se hrůzou sevřelo hrdlo.

***

Pandy si musela důkladně loknout vodky, aby se jí vrátila řeč.

Kymácela se na barové židli a střídavě popotahovala žalem a bojovně prohlašovala: „To je fuk! Všechno má svůj důvod!“ A hlavně: „Všechno *dobře dopadne!*“ Mezi těmito prohlášeními dělala pauzy, které byly jako zvláštní druh interpunkce, která nikdy nekončí – třeba jako hodně dlouhé pomlčky.

Nejradši by si zalezla do té nejtmavší a nejhlubší díry. Zahrabala se hlouběji než kdy předtím – někam, kde by se stočila do klubíčka a umřela.

Ale protože by jí to lidé kolem nedovolili, Pandy přistoupila na jejich plán.

Ano, vážně by mohlo být dobré vzít si pár dní volna.

Ano, byla strašně dlouho zalezlá.

A ano! Musela se vypořádat s obrovským stresem, hlavně kvůli Jonnymu. Nikdo by nevěřil, čím kvůli němu musela projít.

Takže ano, odjede do svého domu ve Wallisu, aby se dala dohromady, hlavně po těch pár měsících v New Yorku. *Nejpozději* zítra ráno se k ní připojí Henry.

A tak ochotně nastoupila do auta, které Henry pronajal, aby ji odvezl do Wallisu.

Neptala se ho, proč to všechno vypadá jako dávno připravené, byla příliš zmatená, než aby se na něco ptala.

„Sbohem!“ zamávala z okénka kamarádkám.

Zavřela okénko a opřela se o sedadlo. Náraz studeného vzduchu z klimatizace se postavil dennímu horku a začala se srážet vlhkost. Pandy si krátce přiložila ukazováček ke spánku. Pak ho spustila dolů. Namísto toho jím zamířila na zamlžené okénko a napsala na něj: POMOC.

Její telefon, který Suzette zachránila, se probral k životu a začal vibrovat a vypouštět do vzduchu veselé tóny z *Moniky* jako smajlíkové balonky. Pandy přístroj zakryla dlaní, aby ho umlčela. Zadívala se na řadu aut na druhé straně West Side Highway. Lesklá bílá loď letěla po skvrnitě hladině řeky.

Na okamžik se tvářila, že je v Miami.

Ta představa neměla dlouhého trvání. Před nimi se tyčil druhý Moničin billboard – další připomínka jejího katastrofálního selhání.

To, co ale nikdo netušil, bylo, že bez své nové knihy nebude moc vyplatit Jonnyho.

Takže ona, P. J. Wallisová, skončila. Monica nakonec vyhrála.

A pak se zamračila. Stejně jako prvnímu billboardu, i ténhle Monice chyběla noha.

Bez ohledu na okolnosti v ní ten pohled vyvolal nutkavý, divoký smích. Najednou cítila bláznivou potřebu zavolat Sondru Beth Schnowzerové, aby jí řekla, že je Monica ještě pořád bez nohy.

Sondra Beth byla jediný člověk na světě, který mohl ocenit vtipnost téhle situace.

Auto zatočilo za roh a Pandy se naposledy podívala na

billboard. Její smích přešel v pláč. A poprvé po dlouhé době si vzpomněla, jak jiné to bylo před devíti lety, kdy všechno bylo tak nové, čerstvé a vzrušující...

A jak to všechno začalo, když řekla ta osudová slova:
„Já tu holku chci.“

ČÁST DRUHÁ

Čtvrtá kapitola

„Tu holku chci!“ vykřikla Pandy.

Byla v Los Angeles, seděla na zadním sedadle auta, když vtom uviděla billboard. Visel nad Sunset Boulevard hned u *Chateau Marmont*, kam Pandy mířila po dalším beznadějném kole konkurzu na hlavní roli Moniky.

Najednou auto prudce zabočilo za Doheny, když v tom okamžiku ji uviděla – záplava nádherných sytě zlatavých vlasů za ní povlávala jako americká vlajka ve větru, zářivě zeleno-zlaté oči shlížely na vesmírnou krajinu. V náruči něžně svírala zlaté štěně šakala.

A nápis: CO KDYŽ I PSI MOHOU VIDĚT HVĚZDY?

„Ji!“ zakřičela a ukazovala na billboard, kolem kterého projížděli. „Tuhle holku.“

Řidič se zasmál. „To je modelka.“

„A co?“

Pohledný a vlídný řidič se znovu zasmál. „To je pořád stejný starý příběh. Každý, kdo přijede do Hollywoodu, má tentýž sen. Myslí si, že objeví nový talent. Nějakou nádhernou modelku, z které se vyklube utajená filmová hvězda.“

Pandy se usmála. „A není to náhodou i váš příběh? Filmová hvězda v těle nádherného modela?“

Řidič se na ni podíval ve zpětném zrcátku. Zasmál se, až ukázal zuby, a ocenil její humor: „To si asi domyslíte.“

Na okamžik zahlédla odraz dívky v jeho zrcadlových brýlích.

A pak byla pryč. V následujícím okamžiku zamířil řidič na příjezdovou cestu hotelu *Chateau Marmont*.

Studio vyslalo Pandy do Los Angeles na casting filmu o Monice. Zacházeli s ní jako s hvězdou: měla k dispozici auto se řidičem a bungalov č. 1 v *Chateau*. Bungalov č. 1 možná byl, a možná taky nebyl místem, kde zemřel John Belushi; zaměstnanci se k tomu vyjadřovali neurčitě. Každopádně tmavé apartmá bylo skutečně obrovské. Mělo dvě ložnice, kuchyň a terasu oddělenou od bazénu drátěným plotem prorostlým hustou zelení. Nijak překvapivě, vzhledem k jeho minulosti, mělo v sobě tohle místo něco znepokojivého. Prvního večera, když seděla v předním pokoji na chlupatě čalouněném oranžovém gauči na dosah od televize, si Pandy pomyslela: *Mohla by ses tu zbláznit*.

No, nebyla by první, pomyslela si teď, když vystupovala z auta a strkala klíč do zámku soukromého vchodu vedoucího k bazénu a bungalovu. Věci si hodila na gauč a pospíchala nahoru. Otevřela okna dokořán. Dívala se na hnědý opar nad horizontem a snažila se nemyslet na slovo „ne“. Slovo, které bylo pro showbiznys stejně zhoubné jako smog pro L. A.

„Ne.“

„Ne?“

„Ne-e.“

A samozřejmě: „NE!“

To poslední „ne“ bylo její. Pronesla ho odpoledne na konci dalšího neplodného castingu, když se ji lidé ze studia snažili přesvědčit, aby nechala Lala Grinadu hrát Moniku. Lala měla ty nejsplihlejší blond vlasy, jaké kdy Pandý viděla, a působila jako někdo, kdo se složí pod sebemenším tlakem. Navíc to byla Britka.

Ne, pomyslela si Pandý. Lala Grinada Moniku hrát nebude. Vyklonila se z okna, a když prudce otočila hlavu doleva, zjistila, že odsud zahlédne dívku na billboardu.

A pak, jako znamení od samotných hollywoodských bohů, zabzučel zvonek a ona pospíchala dolů. Bez dechu otevřela dveře a našla za nimi číšníka s podnosem, na kterém nesl lahve šampaňského. O orosený stříbrný kyblík s ledem se opírala šedá obálka nadepsaná jménem P. J. Wallisová. Jméno bylo napsané hůlkovým písmem a dvakrát podtržené.

Pandý z ní sklepla kapičky a otevřela ji. Uvnitř byla jediná silná kartička, na které byla poznámka napsaná stejným hůlkovým písmem: *Doufám, že jste si užila svůj dosavadní pobyt v L. A. Těším se na naše zítřejší setkání!* Namísto podpisu stála dvě písmena: P. P.

Peter Pepper, vedoucí studia, které natáčelo *Moniku*.

Kdo si nechá říkat P. P. – Pí Pí? přemítala Pandý, když vrátila vzkaz do obálky.

P. P., jak věděla, chtěl mluvit o castingu.

To bylo dobré, i ona chtěla mluvit o castingu.

Roli Moniky nabídli několika známým herečkám, které ji všechny z různých důvodů odmítly. Jedna prohlásila, že postavu nechápe. Další si dělala starost, že Monica nebude lidem sympatická. Jiná zase trvala na tom, aby Monica nemluvila sprostě, nebrala drogy a nebyla na obrazovce odmítnuta žádným mužem.

Žádná z dobrých hereček nechtěla Moniku hrát. A ty, které by ji hrát chtěly, nebyly dost dobré.

Pandy vzala telefon. „Mohu dostat dvě brusinkové vodky s ledem a cheeseburger se slaninou, středně propečený?“

„Pro jednu osobu,“ upřesnila. A ještě: „Pro *jednu* osobu. Dva drinky. Mám žízeň.“

Zavěsila.

„Potřebuju tu holku,“ řekla nahlas.

***

Dalšího rána, před setkáním s P. P., riskovala Pandy život, když přecházela přes Sunset Boulevard, aby se dostala k novinovému stánku naproti *Chateau*. Silnice se podivně větvila, a kdokoli se ocitl na křižovatce, byl potenciální obětí dopravní nehody. Pandy vyrazila, zastavila, vyrazila. Připadala si jako John Belushi ve *Zvěřinci časopisu National Lampoon*.

Koupila si hromadu časopisů a dvě krabičky cigaret. Jen pro jistotu.

***

„Slyšel jsem, že se vám zatím nikdo nelíbil,“ řekl P. P. a opřel se v kancelářském křesle.

P. P. byl hranatý muž s hranatou hlavou a hladkými tmavými vlasy připomínajícími plastovou helmu akčních figurek. Měl silná stehna rýsující se pod tenkou látkou černých oblekových kalhot. Vždycky si sedal s nohama od sebe.

„Pokud narážíte na Lalu Grinadu, tak máte pravdu,“ reagovala Pandy neohroženě.